

JÁTSSZON-E BÁBJÁTÉKOT AZ ÓVÓNÓ?

A gyermek a bábuval rendszerint először az óvónó közvetítésével találkozik. A gyermek a kesztyűbábót is élőlénynek tekinti, és nem fél tőle. Tanácsát, figyelmeztetését szívesebben fogadja, mint a felnőttét vagy pajtásét. Vannak, akiket csak a bábu tud felvidítani.

Nagyon jó társ a bábu az óvodakezdekskor. Azt a gyermeket, aki sehogyan sem akar az óvodában maradni, segítségével megnyugtathatjuk, rávehetjük a maradásra. Kezünkbe veszünk egy élénk színű, kedves kis állatfigurát, pl. egy sárga kiscsibét. Lassan és óvatosan az állat hangjával és mozdulataival közeledünk a gyermekhez. Nem azt játszunk, hogy az állat vigasztalja, kérdezi a gyermeket, jelenetet sem rögtönzünk. Ettől még a gyermek elfordul. Inkább úgy teszünk, mintha a kiscsibe a gyermek cipőfűzőjét kukacnak vagy a ruhája gombját légynek nézné, és be akarná kapni. Ettől rendszerint a legfélénkebb, a legvadabb gyermek is feloldódik, és mosolyogni kezd. Ezután saját hangunkon mondjuk: „Nem kell itt maradnod. Akkor gyere vissza, ha majd kedved lesz.” El is engedjük a gyermeket, majd a kiscsibe hangján és mozdulataival utána szólunk. „Hozzál nekem csokoládét!” A gyermek rendszerint másnap eljön, és hozza a csokoládét a kiscsibének. A játékot tovább lehet folytatni. Így a gyermeket arra ösztönözzük, hogy másnap újra jöjjön. Nem mi közeledünk a gyermekhez, hanem a bábu. Az sem közvetlenül szólítja meg őt, hanem a hozzá tartozó tárgyakkal játszik és beszél. Ezzel kívánatosá teszi az élmény folytatását.

A bábjáték játékosan megjelenít. Szavak helyett színes képekkel, mozgással ábrázol, érzelmeket ébreszt, élményeket kelt. Az élmény szerepe nagyon fontos a gyermek életében. A bábjáték cselekményének pergésében nézeteltérések során csapnak össze a különböző jellemelek. Diadalmaskodik a jó, elbukik a rossz. A gyermek a meseszövevényes folyamán együtt él, együtt érez a szereplőkkel. A gyermek teljes mértékben éli át a bábjáték meséjét. Ezen a módon formálódik jelleme. A bábjáték alaphangulata inkább vidám, humoros legyen, lehetőleg pozitív érzelmeket ébresszen a gyermekben.

Ne féljünk a rögtönzésektől! Attól sem, hogy a közönséget is bevonjuk az előadásba. Ha a bábjátéknak nevelő célja van, ügyeljünk arra, hogy a tanulságok ne legyenek erőltetettek, ne mondjuk ki őket egyenesen. A gyermekeknek inkább érezniük kell, mint hallaniuk az előadásból lesűrhető tanulságot.

Az óvodás bábozás közben legelőször a verses mondókával találkozik. Ennek egyrészt a gyermek és az óvónó viszonyában mutatkozik meg a hatása, másrészt mint irodalmi alkotásnak a megszerettetésében. (Pl. Hol jártál, báránykám..., Hová mégy te, kis nyulacska? stb.) A mondókákhoz és egyéb népköltészeti alkotásokhoz kezdetben a legegyszerűbb bábót használjuk. Mindig azt a formát, amelyik az adott helyzetben legjobban megfelel.

Később irodalmi mesét és népmesét is eljátszunk. A népmese „ősi hagyományok rejtjeles őrzője”. Olyan eszméket tolmácsol a bábuk útján, amelyek a gyermek személyiségének fejlődését, kibontakozását szolgálják. Megtanítják a szép, az igaz és a jó meg-látására, egy tisztább életforma szeretetére. A passzív gyermek is érzelmi, értelmi, aka-rati ösztönzést kap, és annak hatása huzamosabb ideig észlelhető. A báb-előadásokon bizonyos feszültség hatása alá kerül a gyermek, a megfelelő befejezés esetén azonban feloldódik, megnyugszik.

Végzős nagycsoportosok rögtönzött bábjátékot adnak elő a kisebbeknek